

пжлчища въ тази околност за Югославянско освобо-
ждение

Не заминавай поклониче безъ да кажешъ

Лека ти пръстъ юначе!

Видинъ, 26 октомврий 1882 год.

Панайотъ Хитовъ 45 годишенъ, още отъ Зай-
чаръ става главатаръ на всички горѣпоменати чети
по заповѣдта на главнокомандующия генераль Чер-
нѣвъ и подъ негова команда отъ Каритската доли-
на презъ пжтя посоченъ отъ 2-на Милетичъ дохо-
жда въ Чипоровския манастиръ. Поради мобилиза-
цията, около Чипоровския манастиръ е имало вой-
ска около 500 души, разположена въ близкитѣ села
Бели мелъ и Митровци. На (8-ий с. с.) 21 юли 1875
год. четитѣ отблъскватъ този гарнизонъ, които се
оттеглили, и оставили единъ убитъ. Главата му би-
ли забили на колъ. Праздникъ е било „св. мучен.
Прокопи“. Селяни отъ Бѣли мелъ, Равна, Желѣзна
дохождатъ въ манастира по отъ близо да видатъ
какво става, но вмѣсто да видятъ войводата весель,
той билъ неспокоенъ, узналъ за участъта на Христо
Ботевъ, Средногорското и др. възстания, па и самия
главнокомандующъ се не обажда. Четниците презъ
нощта биватъ продоволствуванни отъ тѣзи села, а на
другия день една силна войска заедно съ нередовна
(башибузукъ) отъ 600 души пристига отъ Беркови-
ца подъ началството на Моралай паша и Пашаджи-
ка. На Филипъ Тотю е била дадена задача, като
навлезе турската войска въ дефилето за манастира,
той отъ къмъ с. Митровци да ги обходи, та да бж-
датъ заградени. Но като видели това множество,
тѣ се дръпнали отъ манастира презъ „Бабина гла-
ва“ къмъ прохода св. Никола, като оставили насе-
лението отчаяно и викало: Защо ни оставяте, на
кого ни оставяте, какво ще стане сега съ назе, за
толкова ли само беше това, стойте молиме ви се,
завардете ни, всички ни сега турцитѣ ще изколятъ.
Самъ войводата опжтилъ населението какво да
правятъ: като додаты турцитѣ, а то е, дане издаватъ